

Epitaf fără cuvinte

Necorupb

V-am explicat cândva, distinsă doamnă,
că nu sunt eu acela care plânge
cu lacrimile ploilor de toamnă
căzând în suflete cu stropi de sânge.
Nici cel dojenitor certând copacii
că în răzoarele de lângă stradă
au ofilit la umbra lor chiar macii
plângând pe Minulescu-ntr-o baladă.

Nu sunt nici vrăjitorul care poate
să vindece iubirile pierdute
întoarse cu regretele lăsate
pe brâul rupt al marilor redute.
Și nici groparul care duce-n spate
pământul răscolitelor morminte
unde își plâng amantele trădate
iubirile-ngropate mai-nainte.

Sunt numai scribul trist care traduce
jurnalul scris cu vorbe nerostite
de nevăzuții ținuiți pe cruce
în Golgote din inimi părăsite.
Acum, spre asfințit târziu de toamnă,
când mă îndrept smerit spre cele sfinte,
îți las un epitaf fără cuvinte,
să îl păstrezi ca amintire, doamnă.